

Na srdci

*(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka*

1/24

Vkusná výzdoba
akce Ženy ženám
v pelhřimovské
myslivně (více uvnitř).
Kéž nás znamení
kříže provází celým
tímto rokem,
Rokem modlitby...
Foto: Zdislava Hajná

Doporučený
příspěvek 30 Kč

Zpátečníci

Mnozí často církvi a nám věřícím vyčítají, že jsme zpátečníci. Uvědomuji si, že „zpátečnictví“ k církvi jistým způsobem patří. Zavazuje ji k němu její více než dvoutisíciletá historie. A poznání.

Církev by neměla nikdy stát na barikádách spolu s davem. Protože dav má tendenci se mýlit. Důkaz? Třeba doba plastová. Jak dlouho trvala? Padesát let? Šedesát let? A vracíme se pomalu zpátky. K tomu, co bylo. K sexy síťovkám. K mléku ve skle.

Církev dokonce má být „zpátečnická“, aby se všichni ti, kdo jsou zklamáni světem, životem, druhými i sami sebou měli jednou kam a ke komu se vrátit. Církev je jako máma a táta. Ti jsou také v očích svých dětí dlouho bráni jako zpátečníci. Takový je osud zkušených a dotyční ho musí unést.

Žijeme aktivistickou a angažovanou dobu. Ne poprvé v našem životě. V módě je znovu jen jeden správný názor. A pravdu má kdejaký hlupák na internetu. Dokonce i z faktů jsme udělali věc názoru. Černá přestala být černou a bílá bílou. Pravdou a faktem není to, co vidíme, nebo čeho se dotýkáme, ale co hulákají ti nejhluchnější z nás.

Takže i když se nám mnozí snaží namluvit, že svět zachrání aktivisté, zůstávám skeptický. Svět nezachrání aktivisté, ale lidé s „kinderstube“ (dobrým vychováním – pozn. red.).

Od velkých slov a velkých gest, na které jsme si zvykli a které - spolu s nálepkováním - tak rádi rozdáváme všude kolem sebe, bychom se měli vrátit zpět k selskému rozumu. Ten je totiž spolu se slušností druhým základním nástrojem, který na záchranu světa ve svých rukou máme.

Přeji nám, aby nás v roce 2024 dobrý Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil. On je ten, se kterým se můžeme dělit o všechno, co život přináší a přinese. Víme, že na to nejsme - a díky němu ani nemusíme - být sami.

Tak tedy, festina lente! Pomalu pospíchejme. A mějme se přitom rádi.

P. Karol Gottschalk Lovaš, farář v Božejově

Na srdci - měsíčník farností vikarátu Pelhřimov. Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Registrace: MK ČR E 24463.

Příští uzávěrka: 20. 1. Jedno číslo vyjde asi na 30 Kč. V nákladu 600 ks tiskne Rain, Jindřichův Hradec. Děkujeme za příspěvky.

1. Slavnost Panny Marie, Matky Boží

2. Sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů

3. Nejsvětějšího Jména Ježíš

6. Slavnost Zjevení Páně**7. Neděle Křtu Páně**

13. sv. Hilaria, biskupa a učitele církve

14. Druhá neděle v mezidobí

17. Sv. Antonína, opata

18. Panny Marie, Matky jednoty křesťanů

20. Sv. Fabiána, papeže a mučedníka, Sv. Šebestiána, mučedníka

21. Třetí neděle v mezidobí

22. Sv. Vincence, jáhna a mučedníka

24. Sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve

25. Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola

26. Sv. Timoteje a Tita, biskupů

27. Sv. Anděly Mericiové, panny

28. Čtvrtá neděle v mezidobí

30. Sv. Martiny, panny

31. Sv. Jana Boska, kněze

Z osobností měsíce: sv. Rajmund z Peñafortu

Narodil se roku 1175 ve Villafranca de Panadés ve Španělsku v zámožné rodině, díky tomu získal vynikající vzdělání. Studoval filozofii a práva, v Bologni jako právník obhajoval chudé. Biskup ho pak povolal zpět do Španělska, kde vstoupil k dominikánům. Stal se věhlasným kazatelem a zpovědníkem, posléze ho k tomuto účelu do Říma povolal papež Řehoř IX. Toho jednou Rajmund pokáral, že nedal dar chudým. Byl i zpovědníkem

krále Jakuba I. Aragonského. Jednou ho provázel na Mallorcu. Král potají vzal na loď i osobu, se kterou žil v hříšném poměru, i když Rajmundovi slíbil opak. Když se to světec dozvěděl, řekl, že odpluje zpět do Barcelony. Král rozkázal, ať ho nikdo nepřeváží na pevninu. Rajmund ale dle legendy rozestřel svůj plášť na moře a za 6 hodin doplul na souš (je zobrazován v hábitu na moři). Zemřel roku 1275.

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

5. 1., první pátek, Počátky a Horní Cerekev - od 17.00 adorace Nejsvětější svátosti a možnost přistoupit ke svátosti smíření, v 18.00 pak mše sv.

13. 1., 18.00 - Horní Cerekev, Večer chval se společenstvím Hagios v gymnastickém sále ZŠ **(viz plakátek)**

17. 1., 18.45 - Počátky, fara, přednáška z cyklu Bible & Archeologie **(viz plakátek)**

25. 1., 12.00 až do mše svaté, Veselá, adorace Nejsvětější svátosti

Chvojnov a okolní farnosti

5. 1., 18.00 - Chvojnov, první pátek v měsíci (mše svatá, adorace k Nejsvětější Svátosti)

12. 1., 18.00 - Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi

19. 1., 17.00 - Chvojnov, hodinová adorace před Nejsvětější Svátostí, 18.00 - mše svatá

Lukavec a okolní farnosti

7. 1., 14.00 - Mezilesí, kostel, Novoroční koncert pěveckého sboru Mezulánky **(viz plakátek)**

Nový Rychnov a okolní farnosti

26. 1., 18.00 - Nový Rychnov, fara, Modlitby matek

Pelhřimov a okolní farnosti

6. 1., 18.00 - Pelhřimov, kaple Sv. Kříže (Kalvárie), Tříkrálový koncert pěveckého uskupení Řekni všem **(viz plakátek)**

9. 1., 19.00 - Pelhřimov, fara, začátek semináře Život v Duchu podle P. Ernsta Sieverse. Přihlásit se je možné v sakristii v kostele svatého Bartoloměje nebo u P. Josefa Sláčíka **(plakát s osobním pozváním dále)**

19. 1., 17.00 - 21. 1., 9.00 - Pelhřimov, fara, čtyřicetihodinová adorace

20. 1., 16.00 - Pelhřimov, kostel, Mariánské večeradlo **(viz plakátek)**

21. 1., 9.00 - Pelhřimov, kostel, dětská mše - po ní jsou děti zvány po mši na faru k občerstvení a deskovým hrám

Čas ztišení - příprava naší diecéze na Rok modlitby

V roce 2025 slavíme Jubilejní rok. Taková událost vyžaduje přípravu, a proto papež František vyhlásil rok 2024 jako Rok modlitby. Zve diecéze, aby věřícím připomněly význam osobní i společné modlitby.

Publikací Čas ztišení (někteří farníci už ji dostali ve fyzické podobě, ostatní mohou využít elektronická média) chceme farníkům nabídnout dárek od duchovních naší diecéze.

Poděkování patří všem duchovním a informačnímu systému IS OMNIA, která umožnila elektronickou podobu této publikace jako notifikaci v mobilu.

Využili jsme totiž již hojně využívanou aplikaci „**Farnost do kapsy**“. Tu si stáhnete v Google Obchod Play (Android) nebo v App Store (iPhone, iPad). Dále postupujte takto: **rozcestník** (tři čárky vlevo nahoře) – **nastavení aplikace** – **přidat farnost** – zadejte název "**Pastorační středisko**". Když máte Pastorační středisko přidané, v položce nastavení označte **notifikaci** a **Rok modlitby** (obojí musí být označené červeně).

Jednotlivé texty si také budete moci poslechnout jako podcast připravený od Pastoračního střediska na YouTube (Prolidi.online) a v aplikaci Spotify (Pastorační středisko).

Váš biskup Pavel Posád

**Texty rozjímání na
FARNOST DO KAPSY
Pastorační středisko**

**Texty prostřednictvím Reels na
FACEBOOK.COM/BOZIDENCB**

**Nahrávky v podcastu Spotify
PASTORAČNÍ STŘEDISKO**

**Nahrávky v playlistu Rok modlitby
YOUTUBEPROLIDI.ONLINE**

Osobní pozvání na seminář Život v Duchu

Od ledna bude na faře v Pelhřimově probíhat další ročník semináře „Život v Duchu“ podle P. Sieverse.

Jako účastnice předchozí obnovy v loňském roce se s Vámi chci podělit o své zážitky a zkušenosti.

K semináři jsem zprvu přistupovala s obavami, protože obnova vyžaduje nejen účast na 10 společných setkání, ale také denní chvíli ztišení – zhruba na 15-20 minut - k modlitbě a nad biblickým textem. Brzy jsem ale poznala, že když vykročím na cestu a dám Bohu svůj čas a důvěru, tak budu mnohonásobně obdarována. Od té doby, když otevírám Bibli, tak se každý den těším, co mi chce Bůh svým slovem říct. I když všemu nerozumím, prosím Ducha svatého, aby mi dal správně chápat.

Každé setkání začalo modlitbou a chválami, následovala krátká přednáška a potom práce ve skupinkách zhruba po osmi lidech. Sešli jsme se tam lidé různých generací - od mladých až po dříve narozené.

Každý účastník, přestože se může cítit maličký a nehodný, je velkým obohacením pro všechny. Z každého setkání jsem cítila radost, povzbuzení, přátelství, sílu společné modlitby.

Chtěla bych proto povzbudit všechny, kdo ještě váhají s přihláškou na seminář. Nebojte se!

Zažijete radost ze společenství, budete objevovat moudrost v Božím slově, zažijete radost a pokoj v srdci, nezištnou a obětavou lásku druhých lidí, pocítíte sílu Ducha svatého.

Jaroslava Blažková, Pelhřimov

Budou otevřeny dva termíny - úterý a čtvrtek, manželé se tak mohou vystřídat u dětí.

Obnova zahrnuje 10 setkání, společné slavení svátosti pokání a přímluvnou modlitbu za vylití darů Ducha Svatého. Setkání budou probíhat na faře v Pelhřimově, vždy po mši svaté, tedy zhruba v 19 hodin. Slavnostní zakončení bude 10. března.

SPOLČO HAGIOS ZVE NA

VEČER *chval*

VYKROČIT V DŮVĚŘE

„Bud' rozhodný a udatný, neměj strach
a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude
s tebou všude, kam půjdeš.“
(Jozue 1,9)

SOBOTA 13.1.2024

18:00

Gymnastický sál ZŠ Horní Cerekev

*Vstup z nové přístavby. Do sálu není povoleno vcházet v
obuvi, proto je vhodné vzít si náhradní přezůvky.*

Hagios

hagios_cz

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2024

TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT

PĚVECKÉHO USKUPENÍ ŘEKNI VŠEM

6. 1. 2024, 18:00

KAPLE SV. KŘÍŽE – KALVÁRIE V PELHŘIMOVĚ

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

PŘÍSPĚVKEM PODPOŘÍTE
TŘÍKRÁLOVOU SBÍRKU

 Charita
Česká republika

Česká televize

 Český rozhlas

Farnost Počátky Vás zve na cyklus:

Bible & Archeologie

Série přednášek o Bibli, archeologii a propojení geografie a biblických míst

4. 17. 1. Pohledy ostatních národů

5. 21. 2. Vyvolený národ, Mojžíš

Setkání proběhnou na faře po mši sv. cca v 18.45 h

Přednáší **Marie Drahozalová**

Mariánské večeřadlo

20.1.2024 od 16 hodin

17.2.2024 od 16 hodin

*Kostel sv. Bartoloměje
v Pelhřimově*

...nakonec má Neposkvrněné Srdce zvítězí!

FARNÍ PLES

ve Veselé

9. 2. 2024 20:00

vstupné: 200,-

obj. lístku u:

L. Markové

728 436 818

předtančení:

DanceArt Pelhřimov

hraje:

Hudba pro vás

Pořádají

hornocerekevické farnosti

Pouť do Medžugorje - nyní podrobněji

Pelhřimovští farníci zvou na pouť do Medžugorje
v termínu **5. - 12. května 2024**

Panna Maria nás na tomto poutním místě v Bosně a Hercegovině zve k bližšímu vztahu s Bohem a k navrácení pokoje do našich srdcí.

Pouť je určená pro poutníky všech věkových kategorií a nejen z pelhřimovské farnosti. Na cestě nás bude doprovázet kněz.

Předpokládaná cena zájezdu
(cesta autobusem + ubytování) **cca 5.000 Kč.**
Výsledná cena se bude odvíjet od celkového počtu poutníků.
V místě ubytování je možnost stravování.

Přihlášky i případné dotazy prosím posílejte **do konce ledna** na mail:
poutepelhrimov@centrum.cz nebo volejte na tel: **724 036 261**

NOVOROČNÍ KONCERT

účinkují

Pěvecký
sbor
MEZULÁNKY

Neděle 7. ledna 2024 v 14:00 hodin
Kostel sv. Jakuba Většího v Mezilesí

vstupné dobrovolné

Koncert se koná ve spolupráci s Římskokatolickou farností Lukavec

Kalendárium - naše diecéze (i okolí)

5. 1., 19.00, Želiv - Tříkrálový koncert bude zahájen přípitkem v Klášterní restuaraci, vystoupí kapela Strniště & holky, při akci je možno přispět na Tříkrálovou sbírku

5. - 7. 1., Hosín, Škola křesťanského života a evangelizace - zaštiťuje P. Tomas van Zavrel, formace ke zralé víře a službě církvi, pokračuje dalšími obnovami v březnu a květnu a desetidenním setkáním v létě.

12. - 14. 1., Ktiš, Liturgický kurz (15 - 30 let) - druhé z pěti víkendových setkání nad liturgií, pořádají Daniel Turek a P. Rafael Kaca.

13. 1., 16.30, Dobrá Voda, Vikariátní poutní setkání v rámci Roku modlitby - růženec, mše (celebruje generální vikář David Henzl), posezení s generálním vikářem

13. 1., 18.00, Želiv, prohlídka kůru a velkých varhan - speciální prohlídka s výkladem a ukázkou hry (želivský varhaník Petr Žák)

19. - 21. 1., Želiv, víkend pro ženy - seminář vede Marek Novák s týmem a hosté. Seminář začíná v pátek v 16 h registrací, končí v neděli ve 13 hodin. Přihlásit se lze zde:

20. 1., Římov, Modlitební novéna za mír na Ukrajině - 6.35 bus z Budějovic, 7.30 mše v Římově, 10.00 start pěší pouti, modlitba a mše v 17 h v katedrále (novéna se koná každou třetí sobotu v měsíce až do 15. 6. 2024)

27. 1., 19.30, České Budějovice, 32. salesiánský ples - kulturní dům Vltava, hraje kapela MP3, motto: Mít velké srdce.

27. 1., klášter Břevnov, seminář katechetů - inspirace pedagogikou Franze Ketta s důrazem na zpověď a eucharistii, pořádají sestry ze Soulu, Eva Muroňová a P. Cyril Havel, 9 - 16 h, přihlášky do 15. 1.

Premiéra akce Ženy ženám byla hojně navštívená

V pátek 1. prosince, krátce před začátkem adventu, se mohly setkat ženy z různých farností v pelhřimovské myslivně na akci Ženy ženám. Jejím tématem byl „Čas odpočinku“. Akci navštívilo bezmála 60 žen, které se nezalekly ani husté sněhové nadílky – ta bohužel některým zájemkyním překazila účast.

Program zajistil přítomným společné ponoření se do katecheze o tom, jak je podle Písma svatého dobré odpočívat. Vždyť kniha Genesis (2,3) praví: "Bůh sedmý den požehnal a posvětil jej, neboť v něm Bůh odpočinul od všeho díla, jež vykonal, když tvořil." Toto téma bylo pro povzbuzení proloženo několika svědectvími, které promlouvaly hluboko do nitra našich srdcí.

Nechyběl ani hudební vstup v podobě chval, možnost přímluvné modlitby a svátost smíření. Dále si mohly ženy užít tvořivý koutek s plátnem a barvami a v neposlední řadě byl představen i obohacující workshop o tom, k čemu slouží při chválách prapory.

Dále jsme měly k dispozici výborné občerstvení od místních žen,

Foto: autorka

kteře napekly nejrůznější dobroty a také přinesly víno z dobrých zdrojů. Účastnice si také mohly vyrobit vlastní svícen. A na závěr byly obdarované Adventním kalendářem s povzbudivými citáty.

Nálada tohoto setkání byla báječně neopakovatelná a všem, které příležitost promeškaly, přeji, aby si další akci Ženy ženám nenechaly ujít. Na závěr bych chtěla také co nejsrdečněji poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravách, průběhu i všem vám, kteří jste toto setkání duchovně podpořili modlitbou. Moc děkujeme! Bylo to skvělé!

Zdislava Hajná, Pelhřimov

Staňme se mistry v obdarování, kladl na srdce svatý Mikuláš ve chvojnovském kostele

Tradičně jako každý rok i letos navštívil chvojnovskou farnost svatý Mikuláš s doprovodem anděla. Milé setkání se uskutečnilo 8. prosince po dětské mši svaté a rozzářilo nejedny dětské oči.

Na úvod jsme si společně připomněli Mikulášův život a jeho skutky, které z lásky ke Kristu konal. Poté si vzal slovo sám svatý Mikuláš a povzbudil i nás ke konání dobra a děti potěšil dárkem. Kladl nám zejména na srdce, abychom se také my stali mistry v obdarování.

Tomáš Březina, Chvojnov

Foto: Tomáš Tunkl

Foto: Antonín Morava

MIKULÁŠSKÁ INSPIRACE

Pokud by některý mikuláš nechtěl být jen předávčem dárků, ale chtěl by domácnostem také žehnat a nenásilně svědčit o Bohu, může třeba rozdávat "vizičky", zatavené do fólie, kde na jedné straně může být přání a na druhé pozvánka na půlnoční mši (vpravo návrh Lenky Heřmánkové pro mikuláše ve Veselé).

Cukrovím na jarmarku podpořili Mary's Meals

Lukavecká farnost se opět připojila k jarmarku na náměstí před 1. nedělí adventní a těšila se, že se podaří vybrat hezkou finanční částku na podporu organizace Mary's Meals. Na prodej jsme připravili balíčky cukroví, o které je největší zájem, a pak ještě různé výrobky. Tuto akci připravujeme už řadu let, a tak se do pečení zapojuje mnoho žen z naší farnosti. Výtěžek byl veliký a udělal nám obrovskou radost. Můžeme podpořit celkem 31 dětí. Je hezké, kolik lidí se do této aktivity zapojuje - každý podle toho, co umí. Všem patří velký dík.
Míla Jílková, Lukavec

Foto: autorka

Hra Duha - S anděly do Betléma - se v Lukavci vydařila

Sestra Angelika povzbudila formou bibliodramatu

Dne 9. prosinci se konala v naší farnosti Lukavec adventní duchovní obnova s názvem Adventní putování se svatou rodinou“, kterou vedla sestra boromejka Angelika Pintířová.

Formou bibliodramatu jsme vstoupili do reálného prostoru prožívání putování svaté rodiny. (dss)

Foto: Míla Jílková

Jen na dovysvětlení:

Sestra Ivana Angelika Pintířová, přezdívaná občas "sestra v akci", která často vystupuje i ve "světských" médiích a úspěšně tak boří zažitá stereotypy o řeholním životě, to vlastně do Lukavce nemá daleko.

Už řadu let totiž kromě Prahy pracuje také na bývalé faře v nedalekém Křešíně, která se proměnila v detašované pracoviště výchovného ústavu pro chlapce.

Sestra Angelika také vystudovala DAMU, vyučuje dramatickou výchovu a je jí blízké mj. bibliodrama. Roku 2022 získala Medaili za zásluhy o stát. Byla jednou z boromejek, které pečovali o umírajícího Václava Havla. Knižní rozhovor s ní má název Padá mi to z nebe.

Na podzim (27. 9. 2023) zemřel jediný trvale žijící obyvatel Křemešníku, pan Josef Hána, ve věku 82 let.

Ráda bych se s Vámi podělila o pár vzpomínek na Pepíka, jak jsme Josefu Hánovi měli možnost říkat.

V roce 2008 začala naše rodinná firma s modernizací skiareálu Křemešník.

Probíhají výkopové práce, na svahu se pohybuje technika, manžel s lopatou v ruce, já chystám svačinu. Vtom přichází on, aby zjistil, kdo že to teď nově bude na Křemešníku. Představili jsme, Pepík se usmál a říká: „Tak to jsem rád, že tady nebudou nějakí zbohatlíci, ale normální lidi, co se nebojí vzít lopatu a krumpáč do ruky.“

Byl vždy přímočarý a s nikým se moc "nepáral". A když nás navíc další neděli viděl v kostele, tak bylo o dobrý začátek našeho křemešnického "soužití" postaráno. Často jsme si k Pepíkovi běželi vypůjčit si nářadí z jeho dílny. Vždy nám rád vypomohl.

Od roku 2011 provozujeme Poutní hotel Křemešník. Pepík se občas zastavil na pívko nebo na oběd, když ho pozvali přátelé. Vždy jsme prohodili pár slov. Pepík měl na vše jasný názor, stejně jako já a oba jsme věděli, že se nikdy vzájemně nedokážeme přesvědčit o své pravdě. Jak šel čas a Pepíkovi ubývalo sil, ochotně jsme mu něco nakoupili, donesli oběd a vždy jsme byli rádi, když jsme ho v neděli viděli v kostele.

Pepíka Hánu si budu pamatovat jako emeritního křemešnického kostelníka, který rád a ochotně provázel kostelem poutní zájezdy, ale i jednotlivce, kteří zazvonili u jeho dveří. Pokud mu síly stačily, byl připraven pro každého, kdo měl o prohlídku a jeho zasvěcená slova zájem. Pepík byl po padesát let, co na Křemešníku žil, jeho dobrou duší a Křemešník miloval.

S úctou a modlitbou

Magda Vaňková, křemešnická hoteliérka a vlekárka

Kněží a jáhnové
pelhřimovského vikariátu
přejí všem čtenářům
časopisu Na srdci
vše dobré
a hojnost Božího požehnání
v roce 2024

Charita hledá koledníky pro Tříkrálovou sbírku

Kontakt - zájemci:

Charita Kamenice nad Lipou – Jitka Koubová, 731 402

983, jitka.koubova@kamenice.charita.cz

Charita Pelhřimov – Petr Beneš, 734 702 420, petr.benes@pelhrimov.charita.cz

Anebo jiní místní pořadatelé (farnosti)

Díky Fondu Vysočiny Charita obnovila vozový park

Nový automobil mají díky dotacím z Fondu Vysočiny nyní Charita Pelhřimov i Charita Kamenice nad Lipou.

V prvním případě jde o Toyota ProAce City (horní foto), která bude sloužit v Pelhřimově jako druhý vůz pro rozvoz obědů.

V druhém případě jde o Dacii Duster Expression, kterou v Kamenici využijí v pečovatelské službě. "Denně naše služba najede ke klientům mnoho kilometrů, službu máme i několikrát denně, včetně víkendů i svátků a mnohdy v odlehlých částech naší oblasti. Tento vůz splňuje požadavky i parametry a služba tak může být efektivnější a bezpečnější," vysvětluje ředitelka Charity Kamenice nad Lipou Jitka Koubová.

Zapalme svíčku: Návštěvníci rozsvítili 35 světélek

Devátý ročník tradičního pro-sincového setkání v kapli svatého Kříže patřil ke komornějším, ale i tak v Pelhřimově na **Světový den památky zesnulých dětí** zaplálo pětatřicet svíček.

Duchovní slovo pronesl jáhen Josef Hejda, o hudební doprovod se jako již tradičně postarala Viktorie Fuková ze ZUŠ Pelhřimov.

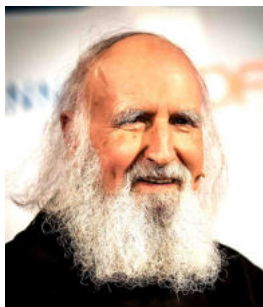
„Jsme jim velice vděční, že nám pomohli vytvořit příjemnou pietní atmosféru,“ vzkazuje poděkování hostům i pomocníkům hlavní pořadatelka Zapalme svíčku v Pelhřimově Petra Marynets.

Jak doplňuje, věcným darem akci i letos podpořily Yankee Candle a Sonnentor. Lidé, kteří s láskou vzpomínají na někoho, kdo neměl šanci zestárnout, se podobně jako na Kalvárii v tento den scházejí a zapalují svíčky na mnoha místech světa. V České republice tato setkání podporuje spolek Dlouhá cesta.

Dominika Dufková, Charita Pelhřimov

Předsevzetí? Lepší je osvojit si pozitivní myšlenky

Na Nový rok si dávají lidé předsevzetí. Ale předsevzetí, která činíme, nám často slouží jako výmluvy, abychom na našem životě nemuseli nic měnit... Předsevzetí je totiž pořád někde přede mnou, směřuje k budoucnosti a neovládá přítomnost. Unikám před výzvou konkrétního přítomného okamžiku...

Umění duchovního života spočívá v tom, udělat z všedních maličkostí vrůstání do Boží přítomnosti... Chceme opravdu něco změnit, žít život před Bohem, pro Boha a s Bohem, nebo raději svá předsevzetí používat jako záminku, abychom mohli zůstat stát?

Vše začíná u našich myšlenek - Kassián se přiklání k názoru, že duch se nutně proměňuje v to, čím se zabývá.... Jde o věty, které si v duchu předříkáváme a jejichž prostřednictvím se v nás formují často chybné myšlenky....

Jak se z nich osvobodit? Evagrius říká, že místo negativních musím předříkávat pozitivní věty, aby ve mně nezačala působit neřest, nýbrž ctnost. Staří mniši měli tzv. antirrhethickou metodu. Spočívá v tom, že jakmile mi v mysli vytane negativní věta, okamžitě proti ní postavím větu pozitivní.... Nejlépe výrok z Písma...

Negativní myšlenky zmizí, jestliže je nahradím pozitivními. Náš duch nemůže současně myslet na různé věci, nemůže zároveň předříkávat různé věty. Jestliže si opakuje pozitivní věty, negativní přestanou...

Myšlenky se nepotlačují. Naopak tím, že se vzdáme únikové cesty, je spíše nutíme, aby se skutečně ukázaly. Mnich snáší nečinnost a ticho, aby v sobě skutečně jednou odhalil myšlenky, které ho určují... Myšlenkám, které nás určují, přicházíme na stopu, když nejsme zaměstnáni...

Každý z nás by měl důkladně projít Písmo svaté a vyhledat si blahodárná pozitivní slova. Jedna metoda k jejich vyhledávání je založena na tom, že si nejdříve sepíše své negativní vemlouvavé myšlenky. Poté se podívám, jaká nejdůležitější slova si stále znovu říkám a bezděčně jimi reaguji na určité situace. ...

Příklady negativních myšlenek

Jsem k ničemu.
To nutně potřebuji.
To musím mít.
Mám na to právo.
Půst škodí tvému zdraví.
Mám právo uspokojovat svoji sexualitu.
Nemá smysl bojovat proti pudu.
Ten žebrák moje peníze stejně zneužije.
Jsem na to sám. Nikdo mi nepomůže.
Nedokážu to.
Jsem na to příliš slabý.

Příklady pozitivních myšlenek proti negativním

Bože, slituj se nade mnou hříšným.
Bože pospěš mi na pomoc.
Bože ty jsi má síla.
Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ.
Na Hospodina vlož svojí starost, postará se o tebe.
Pane, Ty můžeš vše, pomoz mi.
Svítilnou mým nohám je tvé slovo a světlem na mé stezce.
I kdybych temnotou rokle, neza-
leknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.

Strach ustupuje a člověk v sobě pociťuje lásku, která rozšiřuje srdce, zakouší svobodu od tlaku muset Bohu něco dokazovat, svobodu moci být před Bohem takový, jaký jsem...

K osvojování pozitivních myšlenek vyvinuli mniši meditační metodu zvanou ruminatio. Jako přežvykuje kráva potravu, tak si má počínat mnich s Božím slovem. Má je pořád dokola opakovat, aby se v pravém okamžiku vynořilo samo od sebe. A jako důkladné přežvykování prospívá krávě, tak má také přežvykování Božího slova naplnit mnicha pohodou a spokojeností.

"Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům... Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj... Přijměte také meč Ducha, jímž je slovo Boží. (Efezským 6,12-13.17)" **Z knihy Anselma Grüna Vyznej se sám v sobě**

To, co věděli pouštní otcové a co s jejich prameny popularizuje např. zde uvedený Anselm Grün - tedy umění žít přítomností, to dnes obhájí i mnozí moderní mentální koučové a psychologové. Jedním z nich je německý (věřící) filozof a duchovní učitel Eckhart Tolle, který nabízí toto video, vhodné i jako pěkný motivační příběh pro děti.

Konkrétní příklady, co udělat pro svou víru

Následující texty čtyř našich čtenářů jsou rozdílně pojaté, ale mají jedno společné: snahu udělat něco pro svoji víru. První text hovoří o touze po půstu jako efektivním prostředku za dobro ve světě, druhý apeluje na zlepšení mezilidských vztahů, třetí zrcadlí plody z duchovního cvičení v Želivě a čtvrtý popisuje, že i snaha scházet se k modlitbě v takřka donkichotsky malém počtu lidí má smysl. **Inspirujme se!**

1) Půst od jídla a televize - za mír a další úmysly

Moje mamka celý život dodržuje páteční půst od masa. Já jsem se o to také pokoušela, ale pak jsem se v nějaké křesťanské knížečce dočetla nesmysl, že už není potřeba držet půst od masa, protože nám dá mnoho úsilí vycházet se svými bližními, a to je prý místo postu. Tak se mi občas stávalo, že jsem se v pátek cpala řízký, a až teď cítím, že v tu samou chvíli Pán Ježíš volal z kříže: žízním.

Dostala jsem před dvěma lety při covidu velkou Boží milost, od té doby si dávám s Boží pomocí svůj život do pořádku, mimo jiné jsem i pochopila, že páteční půst od masa je pro mě naprosto nezbytný - a držím ho ráda z lásky k Pánu Ježíši a s vděčností, cítím, že mě to přibližuje k Pánu Ježíši. Před minulými Velikonocemi jsem držela ještě 40 dní půst od čokolády, to bylo pro mě docela těžké, ale také to bylo z lásky k Pánu Ježíši a cítila jsem přiblížení k němu.

Papež František vyhlásil na 27. října Den půstu, modlitby a pokání za mír. A tak jsem celý den držela půst od jídla, jen jsem pila. Cítila jsem, že to má velkou sílu, ale že je jen jeden pátek je málo. Proto jsem se rozhodla, že půst budu držet každý pátek, ale nedokázala jsem to, a bylo mi moc líto, že to papež nevyhlásil na všechny pátky, což to jsem sama - bez vědomí toho, že je nás spojeno hodně - už nedokázala.

V létě jsem byla na pouti v Lurdech, pak jsem se modlila Pompejskou nověnu k Panně Marii a od té doby dostávám všelijaké těžké úkoly z nebe a cítím Boží přítomnost. V noci 22. listopadu - předtím jsem v TV Noe v pořadu Flešbeka slyšela Petra Liptáka, který tam popisoval svou Boží milost, která byla podobná té mé (a na konci se za nás modlil) - jsem dostala úkol: držet každý pátek půst od jídla za mír, mohu jen pít. A ráno jsem dostala další úkol, abych to šířila dál, aby se přidalo co nejvíce lidí, nejlépe celý svět a aby to bylo i za

ochranu od zla pornografie a od propagace LGBT, která je proti rodinám. Proto bych chtěla vyzvat všechny lidi dobré vůle: křesťané i vy ostatní, co věříte v nějaké jiné dobro, pojďme se každý pátek spojit a postit se za mír a rodinu. U nás křesťanů je vhodné přidat denně růženec, nebo pro začátek alespoň desátek. Ve světě je hodně zla, jsou války a tradiční rodina je v ohrožení (pornografie je zdarma dostupná i zvědavým dětem, rozvody, propagace LGBT, trendem je odmítání mít děti anebo maximálně jedno...).

Pokud všichni v pátek budeme držet půst od jídla, nebo jen o chlebě, nebo alespoň od masa, sladkých pochutin, cigaret, alkoholu a zároveň od televize, sociálních sítí, zábavy - každý co zvládne, a s ohledem na své zdraví - věřím, že toto dobro vytlačí zlo nebo ho aspoň převáží. Důležité je přitom přidat myšlenku za mír a rodinu - nejen mír ve světě, ale i za mír v našem srdci, v rodině, v práci, v našem domě, v naší vsi, v našem městě, v naší zemi, s našimi politiky...

Zní vám to trochu jako pohádka? Dobře, tak pojďme žít tuhle pohádku, místo toho, abychom na vše nadávali (tím zlo jen násobíme), nebo místo toho, abychom se stali vůči zlému lhostejní, nebo nenáviděli ty, kdo páchají zlo.

S Boží pomocí tedy držím půst od jídla každý pátek od 24. listopadu a vyzvala jsem k tomu i své známé bez ohledu na to, zda jsou, nebo nejsou křesťané. Být ten den jen o pití je pro mě docela jednoduché, protože cítím, že jsem "nesena" a vůbec nemám hlad, dokonce i chutě jsou minimální. Mám tedy vyzkoušeno, že zvládnu

půst bez všeho jídla daleko lépe než třeba jen půst o malých porcích jídla, který jsem držela vždy na Velký pátek - a měla jsem pak hlad celý den. Dnes je hodně lidí, kteří drží jednou týdně půst pro své zdraví, tak proč to nedělat v pátek a s tímto dobrým úmyslem.

Kromě půstu od potravy držím od srpna téměř denně půst od televize, jen si občas „přelítnu“ na internetu pár zpráv bez obrazů, a abych nežila v úplné bublině. Je zajímavé, že poté, co jsem se vzdala televize, se mi rozbil ovladač na televizi, a již ji nelze přepínat - jde tam pouze jediný program: TV Noe.

Po mém vnuknutí k půstu jsem si k tomuto tématu hledala něco na internetu, a zaujala mě na www.vira.cz citace sv. Atanáše:

„Ztuční-li tělo, ztuční a otupí i duše. Mnoho jídla umenšuje duchovní bdělost člověka. Tělesné a duchovní zdraví tvoří jednotu. (...) Půst (...) zahání zlé duchy, zaplašuje zvrácené myšlenky, dodává mysli větší jasnost, očisťuje srdce, posvěcuje tělo a posléze člověka vede před Boží trůn.“

Marie Marková, Častonín

2) Stavět most lásky může každý z nás

Každému z nás se asi někdy stalo, že nemohl najít most přes řeku nebo alespoň lávku aby se dostal na druhý břeh. Často stojíme a nevěřicně hledíme, jak daleko jsme nuceni putovat aby se nám podařilo přejít řeku, nebo nějakou prohlubeň, protože projít přímo není možné. Někdy se stává, že přímá cesta je příliš nebezpečná a fyzicky náročná.

V našem životě se události také kolikrát řítí jako divoká řeka, která s sebou bere vše, co jí přijde do cesty, a tak se nějaký most, lávka nebo aspoň opěrný bod vždycky hodí. Dnes na mnoha místech - na pracovištích v rodinách, nebo kdekoli - vidíme špatné vztahy, narážíme na nepochopení, neporozumění a svým jednáním hloubíme propasti, které nejsme ochotni a schopni překročit. Přitom někdy stačí tak málo, odpuštění, podání ruky na usmíření, uznání své chyby, nebo jen prostý úsměv.

Nalézání mostů v našem životě je nelehký úkol, ale máme někoho, kdo mosty vždy budoval, až nakonec vybudoval most pevný, po kterém se nemusí nikdo bát přejít na druhý břeh. Je to most Lásky přes propasti našeho hříchu naší zloby a naší nenávisti.

Ježíš je ten stavitel, který na Golgotě v kříži postavil most, u kterého se každý z nás může zastavit a rozhodnout se, jestli půjdu na druhý břeh vstříc lásce, nebo zůstanu na břehu, kde jsem bez lásky a bez objetí v zajetí lži.

V adventu jsme si podobně jako každý rok připomínali Jana Křtitele, který všem hlásal blízkost Božího království. Uděloval křest pokání, dával lidem naději a ukazoval na Ježíše, který přichází postavit most lásky k svému Otci.

Jan během svého působení mnohé oslovil, zvláště pak lidi na okraji společnosti, celníky a hříšníky. Mnozí dokázali udělat první krok k mostu lásky, aby bezpečně a jistě procházeli životem vedeni samotným Bohem, a nebáli se ničeho, co je může potkat.

Možná si řekneme, že Jan a Ježíš byli jiné osobnosti v jiné době. Jenže každý z nás má možnost i dnes ve svém okolí alespoň po malých krůčcích měnit vztahy k lepšímu, přinášet pohodu, přát dobré, povzbuzovat skleslé, zkrátka být solí země. Je naším úkolem snažit se přivádět lidi k mostu lásky, kde na ně čeká Ježíš, aby je objal a na svém srdci nechal spočinout každého, kdo přijme pozvání.

I já sám osobně se po mnoha letech ohlédnu a vzpomenu si na začátky svých návštěv nemocných, kdy ke mně personál v nemocnici přistupoval s nedůvěrou a často i s neochotou. Ale dnes mohu konstatovat proměnu ve vztahu k duchovním potřebám pacientů jak u sester, tak i u lékařů.

Takže každý z nás může být malým prorokem tam, kde nás Bůh posílá.

Petr Blažek, Pelhřimov

3) Otcovo srdce pro mě bylo velkým povzbuzením

Koncem září 2023 jsem se zúčastnil semináře Otcovo srdce, který se uskutečnil v želivském klášteře. Rád bych se podělil o své dojmy, které jsem si z pěti zde prožitých dní odnesl.

Koncept semináře pochází z Velké Británie, z prostředí anglikánské církve. Odtud se přes manžele Hoxarovi, kteří přestoupili do katolické církve, dostal na Slovensko a dál do střední Evropy.

Seminář vedou hlavní přednášející, v našem případě to byli přímo manželé Hoxarovi, kteří mají k sobě tým spolupracovníků. Členové týmu jsou pak k dispozici jednotlivým účastníkům (nás bylo kolem šedesáti) k individuální přímělné modlitbě či duchovním rozhovorům a zajišťují též hudební doprovod a celkovou organizaci.

Ústředním tématem semináře je Otcovo srdce. Slovo srdce je zde použito jako symbol nekonečné lásky, ale též nejskrytějšího a nejintimnějšího místa v každé bytosti. A je to právě srdce našeho Hospodina, kde může člověk najít to, co do něj bylo na počátku vloženo a co po celý život nepřestává hledat – lásku, milosrdenství, odpuštění, pochopení, bezpečí, přijetí... Seminář dává prostor se zastavit a obnovit toto spojení s Bohem.

Z výše uvedeného vychází i další myšlenka, která mě oslovila. Naše srdce je plné nejrůznějších zkušeností, ať už dobrých nebo špatných, které ve výsledku ovlivňují naše jednání a náš pohled na lidi, události a věci kolem nás. Bohužel si to ani většinou neuvědomujeme. Metoda semináře nás učí prozkoumat své srdce, a to právě napojením se na srdce Otcovo, které nabízí uzdravení od všech bolestných skutečností, se kterými se v životě setkáváme.

Velkým povzbuzením jsou též zpívané chvály, ke kterým se účastníci scházejí dvakrát denně, každý den je také mše svatá. Dny prožité na semináři v Želivě pro mě byly velkým duchovním povzbuzením a vřele bych je každému doporučil.

Hledání živého vztahu k Bohu a pokoj v našich srdcích by měl být naším celoživotním programem a touhou.

Roman Březina, Chvojnov

O semináři Otcovo srdce mluví v tomto vydání zpravodaje v rozhovoru také P. Gabriel Jozef Labuda a tématu je věnován i jeden knižní tip.

Autor na předešlé straně zmiňuje jedno z duchovních cvičení, které nabízí želivský klášter. Dnes díky Bohu existuje velký výběr exercicií, konaných na řadě míst české republiky. Kromě toho se objevují moderní celosvětová cvičení. Jedním z nich je Exodus 90 (původně určený hlavně mužům, dnes má i ženskou verzi), 90denní příprava na Velikonoce, stojící na pilířích: Modlitba (kontemplace, examen), Askeze (půst od médií, sladkého, alkoholu, tři jídla denně, studené sprchy) a Bratrství (podpora, společné setkávání).

EXODUS 90

90denní formace pro muže,
kteří chtějí žít jinak

(Ez 22:30)

„Hledal jsem mezi nimi muže, který by zazdíval zeď
a postavil se v trhlíně před mou tvář za tuto zemi, abych
ji neuvrhl do zkázy, ale nenašel jsem.“

CESTA Z OTROCTVÍ KE SVOBODĚ
Modlitbou, Askezí a Bratrstvím

Více informací: www.exodus90.cz

4) Modlitba v kapličkách prostoupila celou vesnici

Malá vesnička na rozhraní mezi Táborem a Pelhřimovem Sudkův Důl je dnes součástí obce Obrataň. Žije zde pouze 12 trvale hlášených osob. Na návsi stojí malá kaplička (snímek níže), do které se vejde osm, maximálně deset lidí. Takových kapliček je na Vysočině i v jižních Čechách spousta. A většinou jsou hezky opravené. I ta naše má opravenou střechu, nové dveře, dokonce má i zavedeno elektrické vyzvánění.

Psal se datum 2. května 2009, kdy se u této kapličky sešlo několik místních obyvatel a rozhodli se, že měsíc Panny Marie oslaví jednou za týden v sobotu navečer modlitbou růžence. Původně jsme mysleli, že se budeme modlit růženec jenom v květnu, ale společná modlitba se nám tak zalíbila, že se scházíme každou sobotu dodnes.

Samozřejmě i v zimě. Občas přijíždějí i věřící z okolních vesnic a připojují své prosby ke společné modlitbě.

V létě nás bývá šest, někdy deset, v zimě, když odjedou chalupáři, tak méně. Ke společné modlitbě se tak scházíme již čtrnáctý rok. V srpnu přijíždí místní kněz a před kapličkou slouží mši svatou. To nás bývá mezi dvaceti a třiceti.

Po těch letech mohu říci, že modlitba prostoupila celou vesnici. Sousedské vztahy jsou velmi srdečné a když se některá chalupa prodávala, vždy ji koupili hodní lidé, kteří do vesnického společenství výborně zapadli. Všichni, i nevěřící, respektují naše přání, aby v neděli byl klid a nikdo nepouštěl cirkulárku nebo sekačku. Respektují to i chalupáři, protože i oni si rádi sednou v neděli po obědě na zahradě a dají si kávu v klidu.

A ještě něco – po růženci ještě chvíli jen tak sedíme a povídáme si o našich radostech i starostech. To vzájemné sdílení má také ohromný význam, prostě máme k sobě všichni blíž.

A také jsme poznali, že Pánu se naše společná modlitba líbí a naše prosby nenechává bez odezvy. Někdy sice nesplní naši prosbu tak, jak bychom si představovali, ale určitě jedná k našemu prospěchu.

Prostě platí, co říká Kristus v Matoušově evangeliu (18,19-20): „Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Až nedávno jsme zjistili, že touha po společném scházení, růženci i sousedském popovídání je značně nakažlivá. Dozvěděli jsme se, že v podobných vesnických kapličkách se věřící scházejí a modlí

růženec i v dalších obcích v okolí – konkrétně v kapličce sv. Anny v Pacově, kapličce Nejsvětější Trojice ve Stříteži u Černovic (foto vlevo dole), ve Velké Rovné (foto nahoře), v Jetřichovci ... Místní kněží – tedy P. Augustin Grambal a P. Jaroslav Šmejkal o naší aktivitě vědí a podporují nás.

Jestli tedy máte i ve vaší vesnici kapličku, a jste tam alespoň dva věřící, určitě to zkuste také. Pokud vydržíte, jistě se k vám přidají i další a určitě to prospěje nejen Vám, ale celé vesnici.

Josef Cívín, Sudkův Důl

Kněz má přinášet požehnání, a ne lidi kritizovat a něco jim vyčítat, říká premonstrát otec Gabriel

Životní příběh P. Gabriela Jozefa Labudy je silným svěděním víry. Narodil se 24. března 1949 ve slovenských Šáhách. Od dětství vnímal Boží povolání a v roce 1972 byl vysvěcen na kněze. V životě prožil nelehké chvíle včetně věznění za komunismu, vždy ale plně důvěřoval Bohu. Když se s ním setkáte, sedí před vámi pokorný a skromný kněz, který vyznává: „Děkuji Pánu Bohu, že zde můžu sloužit lidem.“

V jaké rodině jste vyrůstal?

Měl jsem jednoho bratra a tři sestry. Já jsem byl nejstarší. Tatínek byl vyučen truhlářem, ale potom dělal na železnici vlakvedoucího. Maminka byla doma, později pracovala v JZD... Žili jsme v Nemciach, v čistě katolické vsi.

Jak se ve Vaší rodině žila víra?

Byli jsme nábožensky tradiční rodina. Veliký vliv na naši výchovu měla babička. Právě ona nás budila ráno na mši svatou. I maminka se snažila, abychom byli vychováváni ve víře. Vliv na moji víru měla i pouť k Panně Marii Karmelské. Už jako malý kluk po prvním svatém přijímání jsem byl přijat do Bratrstva svatého škapulíře. Modlíval jsem se hodinky k Panně Marii.

Kdo Vás v cestě k víře ovlivnil mimo rodinu?

Velmi dobří kněží z naší farnosti. Velký vliv měl františkán P. Florenc Hutár. Ten byl u nás 16 let. Právě za něj jsem studoval na střední škole a později se rozhodl jít na kněze. Byl to vzorný kněz. V době komunismu stále nosil řeholní roucho. On byl krásným příkladem, staral se o mě, podporoval mě, připravil mi primici.

Jaká byla samotná cesta ke kněžství?

Od dětství jsem cítil vnitřní volání. Do semináře jsem nastoupil dost mladý, bylo mi jen osmnáct let. Poprvé mě nepřijali, měli jsme

ale kontakt na známého kněze v Bratislavě, kterého jsme navštívili, a poté mě přijali - bylo to v roce 1967. Když jsem byl v prvním ročníku, nastaly změny - výměny sborů a profesorů na fakultě. V roce 1968 nastal v semináři úplně nový život... Když jsem tam vstoupil, měl jsem naivní představu, nevěděl jsem, že jsou kněží, kteří slouží režimu. Bral jsem každého kněze jako Božího služebníka. V semináři se mi otevřely oči, zejména v roce 1968. Poté byly dva pěkné roky, pak se začalo opět přitvrzovat.

*Foto: Tomáš
Březina
a archiv
P. Gabriela
Jozefa
Labudy*

Nebyl proto později problém s Vaším vysvěcením?

Když jsem nastupoval do pátého ročníku, navštěvoval jsem v létě postiženého chlapce Palka Chudíka, který byl připoután na lůžku a pohyboval jen třemi prsty na ruce... Chtěl jsem ho povzbuzovat v jeho utrpení. A on naopak povzbuzoval mě. Jednou jsem s ním shromáždil děti a promítali jsme jim diapozitivy o svatých. Někdo to ale udal nebo se „pochlubil“... Předvolali mě na StB do Zvolena pod záminkou prodloužení pasu. Pas jsem přitom měl platný. Vyhrožovali mi, že po skončení školy nedostanu státní souhlas.

Jak to dopadlo, získal jste ho?

Státní souhlas jsem nakonec dostal a v roce 1972 jsem se stal knězem. Tehdy nebyl na Slovensku biskup, proto na jáhna mě světil českobudějovický biskup Hlouch. Na kněze mě pak světil pan kardinál Trochta. Už v té době jsem měl spojení s Čechy... Za kaplana si mě vybral správce trnavské diecéze pan doktor Július Gábriš. Především

prohlásil: „Beru si ho k sobě.“ I díky tomu jsem ten souhlas dostal.

Jak se vyvíjela Vaše kněžská služba?

Skončil jsem v Novém Meste nad Váhom, kde byl proboštem pan doktor Gáabriš. Když byl jmenován v roce 1973 biskupem, odešel do Trnavy. Já jsem šel do Nemčiňan, kde jsem působil od roku 1976. Tam žila vysokoškolačka Milka, která se věnovala mladým v Bratislavě. V roce 1980 jsme spolu byli na výletě na jedné chalupě, kde nás bylo asi deset. Zde nás 21. srpna přepadla policie StB v civilu a já se dostal do vězení.

Tak snadno?

Za komunismu mohl kněz pracovat pouze ve farnosti, která mu byla určena. Když jsem chtěl vypomoci, například zpovídat v jiné farnosti, musel jsem dostat souhlas od církevního tajemníka. A já byl tehdy úplně mimo svou farnost, u Rimavské Soboty na jižním Slovensku. Takže proti mně použili paragraf 178 – maření dozoru nad církví, protože jsem se tam modlil a sloužil. A ještě k tomu přidali, že jsem ovlivňoval vysokoškolskou mládež. Dostal jsem se do vyšetřovací vazby v Bánské Bystrici. Prošel jsem okresním i krajským soudem, nejprve mě z vyšetřovací vazby propustili, ale po půl roce proces obnovili. A nakonec v roce 1982 mě odsoudili na půl roku a Milku, která setkání organizovala, na čtyři měsíce.

Jak jste to tehdy nesl? Co Vaše víra?

Byla to velká škola. Nebyl jsem totiž na vojně a tohle byla taková vojna. Kdyby to člověk napsal, bylo by to na román - řada nepříjemných, ale také milých zážitků i po duchovní stránce. Bohu jsem

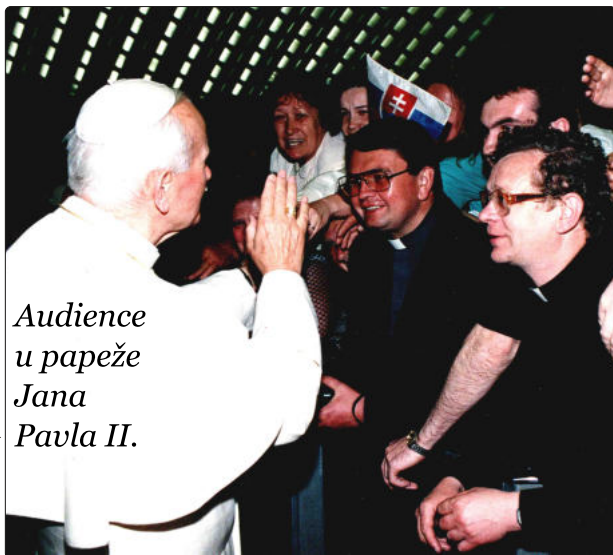
nic nevyčítal. Snažil jsem se radovat – ve vyšetřovací vazbě bylo matné okno s prasklinou a skrz ni jsem se díval na farní kostel v Bánské Bystrici. Každé ráno jsem tak zdravil Pána Ježíše.

Věděli ve vězení, že jste kněz?

Že jsem kněz, věděli dozorcí i vězni. O Bohu jsem nikomu nic neříkal, modlil jsem se soukromě, nemohl

jsem sloužit mši svatou. Ale měl jsem zvláštní funkci. Vstával jsem ve tři hodiny ráno a z jídelny nosil snídani pro naši celu. Když jsem ji poprvé přinesl, tak se na jídlo všichni vrhli a každý chtěl největší kus chleba, jablko. Já jsem je zablokoval a řekl jsem, že každý dostane to, co mu náleží. A sám jsem si dal nejmenší kousky. Když to uviděli, že jsem jim skoro všechno dal, byl klid. A navíc jsem si je tím získal. Snažil jsem se k nim chovat vždy mile... Snažil jsem se sloužit.

*Audience
u papeže
Jana
Pavla II.*

Mohl jste se po propuštění vrátit do farnosti v Nemčiňanech?

Ve farnosti jsem působit nemohl, ani se do ní vrátit. Dokonce zničili všechny dokumenty o mém působení ve farnosti, jako bych čtyři roky nebyl. Komunisté tam také rozhlásili, že jsem pašoval zlaté kalichy z Polska - a mnozí lidé tomu uvěřili. Všem jsem to ale už odpustil.

Pořád mi ale vrtá hlavou, jak jste se stal premonstrátem.

U budoucího biskupa Gábriše jsme byli dva kaplani. Druhým byl Bronislav Kramár, budoucí želivský opat. V roce 1968 se do Čech dostaly slovenské sestry premonstrátky, konkrétně do Věže, kde byl domov důchodců. Otec Bronislav měl mezi řeholnicemi svoji sestru. Tak jsme je tam navštěvovali. Tehdy žil v Havlíčkově Brodě opat Vít Tajovský, který nemohl pastoračně účinkovat. Potají ho večer vozili k sestrám, on pro ně sloužil mši svatou a my jsme se tam s ním několikrát setkali. Potom nám navrhl, jestli bychom nechtěli vstoupit do

S chvojnovskými ministranty a ministrantkami

premonstrátského řádu. Souhlasili jsme. Do roku 1989 jsme se ale nemohli k řeholi přihlásit. Nevěděl to nikdo, ani moje maminka.

Jak jste poznal, že máte vstoupit zrovna k premonstrátům? A podle čeho Vám bylo vybráno řeholní jméno?

To má všechno zvláštní řízení. Když jsme byli za panem opatem Tajovským, vzal nás sem do Želiva. Tehdy tu byla psychiatrie a kostel byl zavřený. Stáli jsme za mřížemi. Když jsem ale kostel uviděl, chytlo mě to celé za srdce. Úplně mě to vzalo. Panu opatovi jsem ale ještě říkal, že moje rozhodnutí přijetí řehole má svoje hlubší počátky. Narodil jsem se v Šahách, na svátek svatého Gabriela. V roce 1949 zde působily v nemocnici sestry premonstrátky. Maminka asi chodila do kaple a tam jí sestřičky říkaly, aby mi dala jméno Gabriel. Maminka to odmítla s tím, že u nás ve vesnici žádný Gabriel není. Děda byl Jozef, a tak jsem dostal stejné jméno... Pan opat tehdy řekl: „Ty musíš patřit k nám a dostaneš jméno Gabriel.“

Váš kněžský život se musel sametovou revolucí velmi proměnit.

Pan opat mě „stáhl“ do kláštera hned v 90. letech, ale ukázal se problém v tom, že jsem nebyl nikde zaměstnaný, a proto jsem se na čas vrátil zpátky na Slovensko do Nadlic. Potom nám nabídl zdejší biskup faru v Červené Řečici a s panem opatem jsme se domluvili, že se stanu administrátorem tam. Působil jsem tam do roku 2011. Poté jsem odešel do Chvojnova. Před dvěma lety na Seslání Ducha svatého jsem

ale cítil hlas, abych i tam skončil. Slyšel jsem ho třikrát... K farnosti se nechci nikdy vázat. Kam mě Pán pošle, tam je třeba sloužit.

Je neskutečné, jak si Vás Bůh vedl a nakonec jste se zase vrátil přímo do kláštera...

Když to vidím zpětně, tak i spolubratři byli vděční, že jsem se vrátil. Pán Bůh si mě znovu „přihrál“ do Želiva. Zním historii kláštera - jak jsme tu začínali, co vše se udělalo. Ačkoliv jsou všelijaké problémy, vždy spolubratrům i panu opatovi říkám, že i to je dobré znamení. Zlý hledá způsoby, jak to tady rozbít. Děkuji Pánu Bohu, že nyní si všechno o sobě mezi bratry povíme. Známe celé své životy, svoje chyby a hříchy. To nás drží.

V životě jste prožil i mnohá zranění. Bylo těžké odpustit?

Zde v klášteře bývá seminář Otcovo srdce. Při něm hledáme kořeny zla, které je v člověku a které si mnozí neuvědomujeme. V Otcově srdci jsem skutečně našel, že nebeský Otec tě miluje, že tě objímá a touží po tobě. Přijímá tě takového, jaký jsi. To je velká duchovní síla. Největší chyba je, když člověk nedokáže druhému odpustit zranění. Lidská zloba v člověku roste a dokud to neodpustí, je to jako nádor. Ten se zvětšuje a zabíjí člověka. Ale když člověk dokáže odpustit, je osvobozený. Sám jsem slabý hříšný člověk. Napáchal jsem všelijaké chyby. Ale to je to krásné, že i tak tě dobrý nebeský Otec má rád. Nehledí na tvé hříchy. Hledí na tvé srdce, co dokáže rozdávat lidem.

Co Vás nyní v kněžské službě nejvíce naplňuje?

Když vidím, že sloužím lidem a oni prožívají vnitřní obrácení. Nyní se snažím zapojit do všech akcí podobných Otcovu srdci. Je to pro mě na stará kolena velký dar. Děkuji Bohu, že mohu takto sloužit.

Dostali jsme se do přítomnosti, máte ještě něco na srdci?

Každé ráno začínám pobožností žehnání. To doporučuji všem kněžím, aby žehnali. Kněz má žehnat, ne vyčítat a kritizovat lidi, ale přinášet požehnání. To je důležité. **Tomáš Brezina**

Životopisný rozhovor s P. Gabrielem Jozefem Labudou lze najít i na slovenském Ústavu paměti národa - hovoří tam podrobněji o útlaku za komunismu:

Milé čtenářky, milí čtenáři,

V první řadě děkuji čtenářům za přízeň, dále otci Josefu Sláčíkovi a všem duchovním za důvěru, že mohu časopis skládat, a nejvíce děkuji těm z Vás, kteří jste ochotni do časopisu zdarma přispívat, a mnohdy dokonce sdílet často velmi osobní záležitosti víry. Abychom drželi dobrou úroveň zpravodaje, dovolte pár doporučení.

Při psaní o událostech zkusme odhodit falešnou skromnost. Nepíšeme kvůli sebepropagaci ani kvůli soupeření mezi farnostmi, ale kvůli sdílení a duchovní inspiraci pro ostatní.

Časopis má dvě hlavní části – akce, které budou, a akce, které byly.

1) Co bude = avízo (stručné oznámení akce), případně doplněné o plakát, nebo o pár vysvětlujících vět. V avízu je potřeba jasně uvést datum, hodinu, místo a název akce. Nevíte, jak udělat plakát? Obraťte se na mladé z vaší farnosti, pro ně je to většinou hračka – nebo můžeme zprostředkovat konkrétní kontakt. Důležité je plakát vyrobit tak, aby byl na naší A5 straně celý čitelný (ideální je výškový formát). Je lepší jpg než pdf, prosím zásadně neposílat obrázek uvnitř wordového souboru, ale vždy jako samostatný soubor (*pěkný příklad plakátu viz vpravo*). Uvědomme si, že uzávěrky jsou v půlce měsíce, je tedy třeba plánovat avíza dopředu, aby se stihly a měly smysl.

2) Co bylo = zpráva. U zprávy by mělo být napsáno, kde se co konalo, i když to nemusí být hned v první větě. Důležité je hlavně vysvětlit, co je to za akci (pravidelnou, ojedinělou), kdo ji pořádal, jak probíhala. Dobré je doplnit svůj osobní dojem – v čem se mi akce líbila, co mi přinesla. Na konci může být poděkování pořadatelům. Každý text by měl být podepsán osobou (ne „farníci Pelhřimov“).

Jak fotit? Hromadná fotka stačí jedna, v našem malém formátu ostatně tolik nevynikne. Zajímavější bývají detaily – fotky zachycující konkrétní moment, pokud možno dynamický (kněz přebírá dary, dítě kreslí obrázek). Ideální je nastavit si mobil či foťák na co nejkvalitnější fotku. Někdy (např. při pouti) je dobré vyfotit i celek (poutní místo), ale hlavní je zachytit účastníky – pokud možno různé formáty.

U každé fotky by měl být uveden její autor. U focení zejména dětí by mohl vzniknout problém s GDPR, je dobré se informovat o tom, jestli byl udělen souhlas s focením.

Jan Mazanec, redaktor

Adventní putování se svatou rodinou

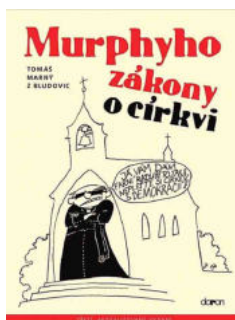
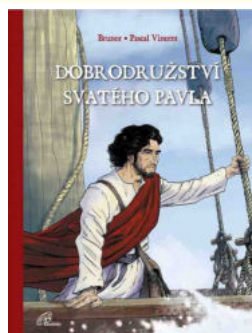
9. Prosinec 2023
Zasedací místnost městyse
Lukavec
15:00 - 18:00

Duchovní obnova
Sr. Angelika Pintířová
Kongregace Milosrdných sester svatého Karla
Boromejského

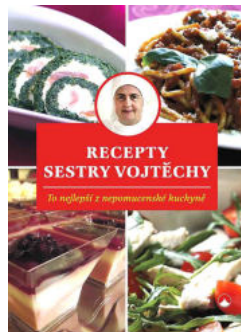
Kniha přináší živé svědectví a hlubokou zkušenost s Boží otcovskou láskou. Je průvodcem na cestě k milujícímu Otci a z reality srdce sirotka do reality srdce syna a dcery. Je velmi autentická a praktická. Je možné ji použít pro osobní modlitební chvíle i pro sdílení na skupinkách. Je úžasným doplněním seminářů Otcova srdce pořádaných v České republice i na Slovensku.

Svatý Pavel žil v době prvních apoštolů a jako pravověrný Žid tvrdě pronásledoval křesťany, dokud se mu cestou do Damašku nezjevil sám Ježíš. Pavel se obrátil a stal se jeho horlivým učedníkem a misionářem, proto mu dnes říkáme „apoštol národů“. Komiks dvou francouzských autorů o dobrodružném životě apoštola je určen čtenářům staršího školního věku.

Murphyho zákony jsou vtipné, rádoby vědecky formulované postřehy a definice - už vyšly o různých oborech, a samozřejmě i o církvi. Ukázka: "Murphyho zákon přijímání na ruku: Čím více je přijímání na ruku církevně schváleno, tím větší jsou s ním potíže." Autor se skrývá za pseudonymem Tomáš Marný z Bludovic a nyní jde již o třetí aktualizované vydání.

Sestra boromejka Vojtěcha Fialová z Vysočiny se dostala se do římského Nepomucena, kde pracuje jako kuchařka. V knize odhaluje tajemství italské i české kuchyně. Najdeme tu recepty na předkrmy i polévky, italskou pastu a risotto. Objevíme kouzlo lasagní i úpravy kuřecího masa, ale i pizzy či tiramisu. Nechybí ovšem ani recepty na klasická poctivá česká jídla.

Modlitba má směřovat k ustavičnému zaměření na Boha, třebaže nejde vždycky o výslovnou modlitbu, ale o stále setrvávání v Boží přítomnosti. Žít takto pod Božím pohledem je osvobozující. Podrobněji téma "Jak žít v Boží přítomnosti" známý francouzský autor P. Jacques Philippe rozvádí v pěti videích.

Infulencer nemusí být jen svobodný individualista. Američanka Hannah Neelemanová, někdejší tanečnice, dnes hospodaří s manželem na farmě, má sedm dětí, čeká osmé a nebojí se mluvit i o své víře. Na Instagramu má 7,3 milionu příznivců a na YT kanálu Ballerina Farm publikuje nejen videa z denních prací (proložena občas tancem), ale i z různých svátků - v tomto videu z Vánoc jsou i záběry z kostela.

Kateřina Cajthamlová není jen popularizátorka zdravé stravy z pořadu "Jste to, co jíte", ale hlavně psychoterapeutka. Zde mluví nejen o svobodě při výchově dětí (rozhovor má název Jak mít šťastné dítě, aniž byste se zbláznili), ale i o počtu pohlaví, nevychovaných dospělých i o destruktivním vlivu eutanázie a dalších tématech.

Tip na pouť: Dům úlevy sv. Šarbela - spišská diecéze

Na východním Slovensku nedávno slavnostně otevřeli Dům úlevy svatého Šarbela, libanonského askety, mystika a poustevníka. Nachází se poblíž lázní ve Staré Ľubovni, v místě výskytu minerálních pramenů - a 20 minut cesty odtud je poutní místo Litmanová. Duší celého projektu je řeckokatolický kněz a emeritní exorcista otec Matúš Marcin, který mj. vydal brožurku O mocném působení sv. Šarbela a sbírá svědectví o zázracích na jeho přímluvu. Na YouTube lze najít i jeho novény, litanie či růženec ke sv. Šarbelovi. Dům úlevy s kapacitou 30 lůžek je stále otevřený pro lidi, kteří se potřebují psychicky i duchovně zotavit z krizí. K dispozici jsou nejen kněží, kteří nabízejí možnost zpovědi a další duchovní "servis", ale také terapeuti. Konají se zde i poutě a duchovní obnovy, zaměřené na uzdravení. Zájemci si mohou nechat zaslat olej sv. Šarbela. Mezi výzdobou domu nechybí kopie mozaiky světce, jejíž originál se nachází u jeho hrobu v Libanonu. Tu darovali zakladatelům domu přímo ve světcově rodišti tamní maronitští křesťané.

Soutěž: poznejte fotku

Minulý úkol Anny Kostkové, snímek (vlevo) **kaple u Rybníčku**, správně uhodly Martina Nýdrlová a Marie Blažíčková - která podotkla, že kaple je velmi pěkně opravená.

Novou fotku (vpravo) poslal **Josef Kubů**. Tipy posílejte **do 13. 1.** na mazanec@centrum.cz. Tomu, kdo první foto uhodne, věnuje Matice Kře-mešnická knihu ze své produkce. Děkujeme.

